it dictum. consultius enim, & gratius accidisset, si de meis laudibus obticuisses, quas mihi non arrogo, rationibus, solidisque tamen argumentis egisses, vt te facturum in ipso libri titulo insinuaueras, quod vbi præstiteris, non satis apparet. Fortasse faciliora videbantur initio, quæ animo versabas, quæque tibi demonstrare posse videbaris: sed voluntati minus obsequentem se præbuit stylus, & renuit appingere calamus, quæ mens non recte digesserat. Sed laus, quantulacunque, tua tamen sit voluisse: si voto res non respondit; humani ingenij conditioni tribuatur, quod non omne, quodlibet, exsundere pro arbitrio potest. certè illud pensandũ fuerat, obruta iam ingenia multorũ, & impugnatione Calendarij defatigata, & nequicquam torta, spem victoriæ eripuisse omnibus; nec tam dubium spissumq; opus, nisi compositis cum rei difficultate viribus fuisse tentandum. Et vt ingenuè, quod est, fatear, non rarò mecum ipse cogitaui, quid nam rei esset, cur tantopere non pauci nostræ ætatis Mathematici, ijque non ignobiles, omnem suam industriam operamq; eò retulerint, cum possint alioquin in tam lato & aperto amplissimæ disciplinæ campo operam locare suam, vt Gregorianum Calendarium, tamquam inimicam & infensam arcẽ, oppugnarent, obsiderent, demoliren-
 tur?

tur? Hæc mecum cogitanti illud venit in mentem: huiusmodi homines, vt is qui ex Dianæ Templi incendio famosam, & sacrilego scelere nobilitatam famam captare voluit; vel ex ipsa Calendarij oppugnatione ingloriam emendicare gloriam, & illaudatam ambire laudem iniustè contendere. Deus bone alius iam mihi seni, & affecta ætate ex alio labor trahitur, non vt Gregorianum Calendarium emuniam, sed vt veteratoriè & malitiosè per calumniam intentas machinas euertam, quæ ideò excuduntur, & quotidè aliæ de nouo excogitantur, vt ipse iam ijsdem nugis, & fastidij plenis defatigatus liberum cuique faciam, quodcunque voluerit blaterare, vt victoria, quandoquidem haberi rationibus & rei æquitate non potest, silentio meo, & improuida taciturnitate obtineatur. Et sanè impetrassent à me id facilè, si eorum, quæ isti afferunt, rationem habendam esse iudicassem, sed cum de tanti negocij dignitate detrahi viderem, si inconsultè reticuissem, & duobus verbis, vt dicitur, friuolis sophismatis & paralogismis respondere recusassem; nec officio meo vnquam deesse volui, nec eorum licentiæ liberiorem aperiri campum mihi permittendum esse duxi. Certè illud non negauerim, ex omnibus qui hactenus in Calendarium irruperunt, nec peritius quenquam, nec melius,

us, quàm te, Georgi ſcripſiſſe. Proinde in
aximam ſpem veni, vnum te fore ex acer-
mis noſtri Calendarj propugnatoribus, ſi
l meas pendendas rationes candidè & ſyn-
ерè, quod facies, acceſſeris. multum enim
efert, quo animo quis vel ſcribat, vel aliena
erlegat, turbidus enim & lutulentus fons
ec accipere, nec reddere imaginem po-
eſt; hic idem ſi liquidus, & illimis ſit, quod-
unque oppoſueris, probè referet. Amicè
gitur, vt ſoleo ſemper, moneo, ne tibi plus
olito placeas, neque ad Leſbiam, vt dicitur,
egulam tuas exigas opinationes, ſed ad fir-
niſſimam Mathematicæ normam, quam ſi
dhibueris, luce clarius perſpicies, non inſi-
nes modo, ſed nullos penitus errores in Ca
endario nobis excidiſſe; neque enim erro-
es dicendi ſunt, quos neceſſitas, non igno-
antia ſecum affert; quique nullius ingenij
ueant ſubtilitate vitari. Itaque, mi homo,
arcius iſta viris obijcienda memento, vbi.n.
erba exciderunt, reuocari non poſſunt, &
lentium ſæpiſſime profuit etiam ad gloriæ
onſequutionem, quam dum auidius appe-
s, aliorum inſectatione ſcriptorum, turpius
mittis. neque ſupra vires, ingeniumq́; cœ-
ta tentanda ſunt; ſed qui poſteritati libro-
um editione ſtudet, vt implumes, nec dum
xpertæ cælum auiculæ volatu abſtinent, ſe-
ue intra nidum continent imbecillitatis

 ſuæ

ſuæ conſciæ, vſque dum validior penna tenue corpuſculum per auras impunè ferat, paulatim & ſenſim, vt dicitur, ſine ſenſu, ea primum improbæ & malignæ luci committere debet, ex quibus niſi cumulatiſſimam referat laudem, certè nullam inde vel liuoris notam, vel ignorantiæ labem contrahat. Non grauatè credo feres à Sene, qui tot annorum ſpatio in dubio hoc puluere currum verſauit, tam humaniter moneri, quandoquidē, vt tu ipſe dicis, veritas adhuc minutula degeneri partu licet odium pariat, mox validior & robuſtior natiua virtute beneuolentiam amoremq; progignit. Et verò auerſetur quāuis primò amarorem potionis æger, mox eam hauſtam amat, gaudetque dum inamabili ex radice fructum ſperat ſe reportaturum omnino ſuauiſſimum. Tu verò ſi me audies, ingenium iſtud excoles ſeueriore cultu, iudicio longe ſtrictiore; lucem fuge ad tempus, & illius publicandi ambitionem euita, vſque dum vel nonum preſſum in annum, quodcunque opus excudes, tutò verſari per hominum manus poſſit. Sic enim non pœnitendum, & laborum tuorum, quos non malè ſanè collocaueris, ſi perges, & ingenij fructum referes. Vt enim non multò ante dixi, ingenium non deſidero in tuis ſcriptis, ſed veritatem in rationibus, iudicium in ſententijs, quod inconſultò ea in

me

ne ſcripſeris,quæ nec probaſti,nec probare
nquam poteris; & ea pollicitus ſis,quæ nuſ-
uam apparent. Quod ad extremum,me
onſultore, ad tam difficile opus te deſcen-
iſſe dicis, de tuo addis; næ tu ſi me conſu-
uiſſes, intempeſtiuè prodijſſes in ſcenam,
ntequam tecum & muſis diu accinuiſſes,
iuq; tacitus limaſſes, quod tot tamq; varijs
ominũ ſententijs erat ſubijciẽdum. Nunc
erò,non inficiabor,conſultor accedo;con-
lium ſalutare illud eſt, vt malè cantata re-
antes, docilemque te ad ea, quæ dicturus
um præbeas; neque te, licet erraueris, didi-
iſſe pudeat, non poteſt enim athleta ma-
gnos ſpiritus ad certamen afferre,vt ille ait, Senec.ep.13
qui nunquam ſugillatus eſt. Ille qui ſudit
anguinem ſuum, cuius dentes crepuerunt
ſub pugno, ille qui ſupplantatus aduerſariũ
toto tulit corpore, nec proiecit animum
proiectus,qui quoties cecidit effectus peri-
tior reſurrexit, cum magna ſpe deſcendit ad
pugnam. Hoc extremum addidi,vt intelli-
gas medicinam me, non venenum adhibe-
re,& curationem afferre non gladium. Æ-
qui igitur bonique facias, ſic te Deus amet,
quæ à me dicuntur, abeſt enim omnis dolus
malus,aculeus in mea oratione nullus erit,
qui non ſuauiter pungat, extimuletque te
beneuolè magis, quam contumelioſè. At-
que vt hinc ordiar, hoc tuum Calendarium

Germanne infidum & inconſtans cum primis eſt: ventus & nubes, vt ille ait, & pluuiæ non ſequentes. Enimuero multa pollicetur initio, tum nihil præſtat: quod ne verbis à nobis tantum id dici, non re oſtendi conqueraris, ſic demonſtro.

1. PRIMO, non video nouum cyclum lunarem, de quo te iactas. Vbi nam obſecro ille in toto hoc Calendario latet, quas amabo te tam abſtruſas ſe recepit in latebras? An quia triginta aureos numeros partim ſimplices, & partim æquatos conſtituis? Verum hoc non eſt nouum cyclum lunarem condere, ſed cyclum decem nouennalem aureorum numerorum mirum in modum perturbare, & cum quibuſdam numeris interiectis confundere: cum cyclus lunaris apud omnem antiquitatem, etiam ante aduentum Chriſti Domini, continuerit ſemper vndeuiginti tantummodo annos, quod & in Apologia contra Mæſtlinum, & in explicatione Calendarij abunde docui. Verum de hac incondita aureorum numerorũ conditione, atq; multitudine paulò poſt dicam. Neque enim in Eccleſia admittendum eſt, vt introducantur triginta aurei numeri, qui vt fictitij ſunt, ac numquam auditi, ita multos poſt ſe trahunt errores, vt ſuo loco manifeſtum erit.

2. DEINDE, non agnoſco tam inſignes

meos

eos errores, quos te refutasse gloriaris,
od suo loco ostendam. Sed diluamus pri-
o ea omnia, quæ in Epistola nuncupatoria
Calendarium Gregorianum inconside-
è dixisti. Asseris inprimis, Astronomos
uiter conqueri, quòd Calendarium Gre-
rianum nec iustum sit, nec priscos Eccle-
Orthodoxæ ritus conseruet: quia videli-
t in eo nec apparens, nec medium, nec fi-
tium illud, quod reformatores Calenda-
excogitarũt, æquinoctium in die 21. Mar-
fixum manet. Qui verò sunt, obsecro, isti
tronomi? Certè tui similes, qui plus scire
putant, quam alios.

ADDIS, eosdem Astronomos conque-
quòd Epactæ Calendarij ita calculo cæle-
adaptatæ sint, vt non raró luna, quę earum
dicio est xiiij. iuxta calculum primum sit
ij. Ex quo sequitur, nos sacrum Pascha sæ-
in vltimo Hebręorum mense, sæpe etiam
na xiiij. celebrare.

. DENIQVE ais, Astronomos illos ægre
rre, quòd reformatores Calendarij no-
um quendam, ac molestum, nec non per
iscontinua numerorum interualla, de an-
o in annum saltantem Epactarum cyclum,
uo numquam ante hac Ecclesia vsa est, in-
exerint, cum antiquus aureus numerus,
nodò illi æquatio adhibeatur, idem quod
pactæ, & faciliori quidem ratione, præstare
ossit. 5. HÆ

5. HÆ ſunt grauiſſimæ querelæ, quas ex ore tuo Aſtronomi illi de Gregoriano Calendario afferunt: quas nullius eſſe momenti, ex his intelliges. Prima enim mera eſt calumnia. Iuſtiſſimum namq́ue eſt Calendarium Gregorianum, omneſque ritus priſcos Eccleſiæ Catholicæ conſeruat. quod copioſiſſimè & in Apologia contra Mæſtlinum, & in explicatione Calendarij Gregoriani à nobis eſt demonſtratum. Quod autem addis, nec apparens, nec medium, nec fictitium illud, quod reformatores Calendarij excogitarunt, æquinoctium in die 21. Martij fixum manere; videris non legiſſe caput 5. Explicationis Calendarij, vel cap. 5. lib. 1. Apologiæ contra Mæſtlinum, vbi pluribus verbis doceo, reformatores neque de vero, neque de medio æquinoctio Aſtronomico, neque de fictitio aliquo loqui, ſed de æquinoctio anni Alphonſini, qui medius eſt inter maximum, ac minimum annum, ſecundum quē inſtituta eſt æquatio æquinoctij quadringentorum annorum: cum, vt omnes Aſtronomi docent, in annis 134. vnum diem anticipet, & in annis 402. tres dies. Neque valdè ſolliciti fuere de æquinoctio vero, quod inæquabiliter progreditur, modo à die 21. Martij verſus finem menſis recedendo, modò iterum ad eum diem verſus menſis principium accedendo. quod ex tuo quoq; cal-

calculo capitis 7. liquidò conſtat. Neque verò Eccleſia irregulari æquinoctij motui alligata eſt, ne perpetuum diſſidium inter fideles excitetur. Lege, quęſo te, ſupra dictum cap. 5. ex quo facile intelliges, te fruſtra in tuo Calendario ad nauſeam vſque æquinoctium verum nobis obijcere.

6. AD ſecundam querelam reſpondimus in Explicatione Calendarij pluribus in locis. Nimirum propter cycli imperfectionem, quicunque is ſit, contingere nonnunquam, (quod tamen in Gregoriano Calendario rariſſimè accidit) vt Paſcha in vltimo Hebræorum menſe, vel etiam in ipſa xiiij. Luna celebretur. Id quod etiam in tuo Calendario fit, & quod abſurdius eſt, ſæpiſſime in eo Paſcha celebras in ſecundo, vel vltimo mẽſe, & quidem extra terminos, quos Patres nobis præſcripſerunt.

7. TERTIA querela in tuum potius Calendarium, quàm in noſtrum quadrat. Tui enim aurei numeri æquati ſine vllo ordine liberius quam velles ſaltant, neque certis legibus tenentur, vt ſuo loco clarius aperiam. Epactarum verò cyclus nouus non eſt, neq; verum eſt, illo nunquam antehac Eccleſiam vſam eſſe. Nonne etiam ruſtici, nautæ, ac vulgus imperitum per Epactas ætatem Lunæ ſemper inueſtigarunt? Nonne in omnibus libris Eccleſiaſticis, vt in Breuia-

rijs,

rijs,ac Miſſalibus,docetur inuentio Epactæ, eiuſque vſus? Quid enim magis accomodatum excogitari poteſt ad Nouilunia, pleniluniaq́ue media exploranda, quam Epactarum cyclus? Epactæ namq́ue ſunt numeri dierum, qui menſe Decembri poſt vltimam anni lunationem ſuperſunt, vt cap. 9. in Explicatione Calendarij declaraui. Neq; verò de anno in annum ſine ordine ſaltant, vt cauillaris: ſed ſemper per 11. progrediuntur, niſi quando aureus numerus eſt 19. tunc enim adijciuntur 12. ad Epactam, vt ſequentis anni Epacta formetur, vt cap. 10. in Explicatione Calendarij diximus.

8. IN eadem poſtea Epiſtola nuncupatoria triumphum de me canis, quòd in Apologia aduerſus Mæſtlinum quaſi contraria ſim locutus: cum pag. 296. mirificè glorior, in Calendario Gregoriano omnes eſſe errores vitatos: deinde pag. 322. affirmo, in nullo Calendario omnes errores euitari poſſe. Sed audi bone vir, non intelligo in priori loco, omnes omnino errores eſſe euitatos, cum hoc fieri non poſſit, quod aliqui nequeant vitari, & ob id errores ſimpliciter dicendi non ſint; ſed quod ex his ipſis multò pauciores, & minores, in noſtro Calendario inueniantur, quàm in veteri. Ita namq́ue pag. 299. me dixiſſe reperies. Quod ad
" tertium errorẽ attinet, (ne videlicet Paſcha

Lunam

Lunam xxj. cõſequatur, hoc eſt, ne in quar- "
tam hebdomadam menſis Lunaris incidat) "
ſi error dicendus eſt (cum in nullo cyclo vi- "
tari queat) ingenue confitemur Canon. 2. "
Calendarij noui, propter poſtpoſitionem "
neceſſariam accidere interdum, vt Paſcha "
in principium quartæ hebdomadæ, hoc eſt, "
in Lunam xxij. ſiue in poſteriorem quadra- "
tum Lunæ aſpectum incidat. Quid igitur "
habes hoc loco, quod obijcias? nihil profectò, cum ibidem perſpicuè explicauerim, eſſe neceſſariò aliquos errores, qui propter imperfectionem cycli vitari nequeant. Expecta pauliſper, donec in ijs, quæ ſequuntur, videas, in quot errores, ob æquatum aureum tuum numerum, & æquationẽ æquinoctij veri, imprudens incurras.

9. AD extremum in eadem Epiſtola affers cauſam, cur Calendarium hoc tuum conſcripſeris: quia videlicet Mæſtlinum, ad ſimile quid audendum hortatus ſum; ac proinde, quod ipſe facere non potuit, illud feliciter te ad vmbilicum perduxiſſe gloriaris. Verum habeo hic, Germanne, nonnihil, quod ex te paulo diligentius exquiram. Primum enim Catholicus ſi es, vt præ te fers, (quamuis hac de re ſuſpicari quis poſſit eò, quod Calendarium tuum iudicio atq; cenſuræ Dauidis Origani viri hæretici ſubmiſeris; cum optimè noris, omnes hæreticos pro-

baturos

baturos ſcripta quælibet contra Romanam Eccleſiam edita) quid eſt, quòd poſt Bullam Gregorij xiij. qua præcipitur, vt omnes nouo Calendario Gregoriano vtantur, auſus fueris nouum tuum nobis obtrudere? præſertim cum Clemens viij. in ſua Bulla prohibeat omnia alia Calendaria, quæ à vobis in poſterum conſtituentur? Neque enim te defendere poteſt mea adhortatio, qua Mæſtlinum ad idem faciendum inuitaui. Cum enim is hæreticus ſit, probè ſciebam, illum paruipendere Eccleſiæ Catholicæ auctoritatem, ac propterea ſuo arbitratu Calendarium aliud, etiam contra præceptum Pontificis, audere moliri, cum minas eius ac pœnas non metuat. quod de homine Catholico nemo ſibi perſuadere debet. Deinde non præſtitiſti, quod pollicitus es, & quod Mæſtlino ſuaſi. Neque enim Calendarium tuum annum ciuilem, & cyclos ab Eccleſia vſitatos adhibet, ſed verum motum æqunoctij, & cyclum aurei numeri mirum in modum perturbatum & confuſum, vt ſuo loco dicemus, nobis proponit: neque regulas faciles, ac perpetuas ad captum vulgi accommodatas præſcribit. Deniq; ſi habebas, quod in Calendario Gregoriano diſplicebat, quare illud non propoſuiſti ante eius publicationem, quando Stephanus Poloniæ Rex Compendium Calendarij à Gregorio xiij.

ad Principes miſſum per ſuos Mathematicos examinauit, atq; approbauit. Sanè tunc integrum erat cuique ſuam ſententiam exponere. Nunc autem intempeſtiua nimis eſt hæc tua diligentia in nouo Calendario concinnando. Nam etſi omnibus conſtaret numeris, vt falſo prædicas, non tamen illud recipiendum eſſet, cum iam Gregorianum in Eccleſia Catholica vbique ſuſceptum ſit, atque approbatum: præſertim cum hoc ad vulgarem, popularemque ſenſum magis ſit, quàm tuum, accomodatum. Atque hæc contra ea, quæ in Epiſtola dedicatoria Calendario Gregoriano obijcis, dicta ſint.

10. IAM verò quod ad Calendarium tuum attinet, non nego, multa in eo ingenioſè & acutè inuenta eſſe, & excogitata: ſed quæ ad rationem Calendarij Eccleſiaſtici, quod populare eſſe debet, & captui vulgi accommodatum, non omnia pertineant, immò pleraque ei aduerſentur. Primum enim quis æquo animo ferat interiectionem illorum 11. numerorum inter binos aureos numeros non proximos? Cum enim neque ſint aurei numeri, neque Epactæ, qua auctoritate, aut quo exemplo illuc intruduntur? Res enim eſt prorſus noua, & inſolita, ac ſine vlla neceſſitate excogitata: cum ſine ea longe facilius Nouilunia reperiantur per Epactas, vt ſupra Num. 7. diximus, atque in Explicatio-

ne Calendarij docuimus; ac planius exponemus, cum ad æquationem tuam aureorum numerorum ventum erit. Nunc autem ſic habeto, aureos tuos numeros æquatos, chimæræ omnino perſimiles eſſe, quippe qui temerè ſint conficti; & quidem non recte abs te inuēti. Adde quod aliqui ex ipſis conſtituant vnam Lunationem dierum 31. immò interdum dierum 32. quo quid monſtroſius, vel abſurdius dici poteſt? Sed hæc infra.

11. Qvis etiam tibi non ſuccenſeat, quod cap. 4. æquationem æquinoctij per quadringentos annos progredientem, & ad medium annum inſtitutā reſpuis, amplecteriſque æquationem ſecundum verum motum directam, quæ valde inæquabilis eſt, & irregularis? An non in Compendio Calendarij ad Principes Chriſtianos anno 1577. tranſmiſſo diſertè docuimus, quo id pacto fieri deberet, ſi id expediret? Quid tibi, obſecro, tunc venit in mentem? An non ſtultitia eſt, velle Eccleſiam ad veros motus aſtringere, & fideles cogere verum æquinoctium ſupputare? Quis dirimet inter eos diſſidium, quod neceſſariò orietur, cum hic has tabulas, ille alias contenderet ſequendas? Sanè tabulæ Prutenicæ æquinoctium verum conijciunt in alium diem, & Alphonſinæ in aliū, & calculus Tychonicus in alium. Exempli cauſſa,

cauſſa, Anno Domini 43103. quem tu tam procul diſtantem curioſiſſimè elegiſti, vt calumniā Calendario noſtro parares, æquinoctium vernum iuxta tabulas Prutenicas fiet 8. fermè diebus poſt diem 21. Martij: ſecundum Alphonſinas, 4. tantum ferè diebus: quod calculus Tychonicus exhibet 8. circiter diebus ante 21. Martij. Quodnam ergo ex his Eccleſia Catholica ſequetur? Idem in alijs annis cerni poteſt. Ad complures namque annos æquinoctium tam ex tabulis Prutenicis, quam ex Alphonſinis ſupputaui. vt anno 9103. Prutenicæ tabulę exhibent æquinoctium die 27. Martij: quod Alphonſinæ in diem 24. retrahunt. Muta quæſo ſententiam, ſi ſapis, & nobiſcum æquationem ſtabilem atque vniformem 400. annorum recipe: de qua pluribus verbis diſſerui in Explicatione Calendarij cap. 5. 6. & 7. præſertim verò, quia te etiam teſte cap. 10. Eccleſia ſpretis veris coniunctionibus luminariū, medias adhibet. Quin etiā Franciſcus Vieta vir doctiſſimus, & Ioſephus Scaliger, qui acerrimè Gregorianum Calendarium oppugnarunt, non ſunt auſi hanc noſtram æquinoctij æquationem per 400. annos progredientem reprehendere, ſed eam, vt probabilem, vltro receperunt. Quod ſi quando accidat, Paſcha ante æquinoctium verum celebrari, id abſurdum non eſt, vt in Expli-

tione Calendarij cap. 5. Num. 12. declaraui. Eodemque cap. Num. 14. docui, quo pacto restituendum sit æquinoctium ad diem 21. Martij, si fortè longius ab eo recesserit, & spes non sit, vt ad eum reuertatur, quod iterum cap. 7. Num. 5. repetij. Ex his ruunt omnes tuæ obiectiones, vociferationesque, quibus Calendario Gregoriano exprobras, quod non semper Pascha peragat post æquinoctium. Agnosce quoque tuum crimen, quod non executus es consilium, quod Mæstlino dedi: quippe qui non proponas regulas faciles, ac populares, vt par est, & quæ in Ecclesia sunt semper vsurpatæ. Lapsus quoque meos quos vocas, æquinoctiorum in 22. annis, quæ in Explicatione Calendarij cap. 7. supputaui, quos quidem in tuo Calendario cap. 7. annotasti, nullius esse momenti, facile quiuis intelliget, si diligenter mea æquinoctia cum tuis conferat. Paruam enim differentiam inter ea reperiet, cum tua post mediam noctem computentur, mea autem ad tempus circa meridiem, vel mediam noctem, vel certè circa occasum Solis, non habita ratione horarum, referantur, v. g. anno 3156. pono æquinoctium fieri die 20. Martij circa occasum Solis, quod tu ponis die 20. hora 21. post mediam noctem. quæ, obsecro, differentia inter vtrumq; existit? certè nulla ferè. Ita quo-

q;ue

que anno 1653. ſtatuo æquinoctium die 20.
poſt mediam noctem, quod tu reponis in
die 21. hor. 0. poſt mediam noctem. Sic etiã
anno 15804. æquinoctium à me inuentum
eſt die 23. circa mediam noctem; quod tu
ponis in die 23. hora 22. poſt mediam no-
ctem, id eſt, duabus horis duntaxat ante
mediam noctem quam nos poſt meridiem
diei 23. computamus. Et ſic de alijs. Itaque
nodum in ſcirpo quæris, vt fertur, ac ſolum
calumniari velle videris. Et quidem æqui-
noctia illa non ego ſolus, ſed alij viri exerci-
tati mecum calcularunt, vt de illis dubium
eſſe non poſſit. Et ſanè æquinoctium anno
20005. nondum receſſiſſe à die 21. cum il-
lud fiat die 20. poſt mediam noctem, quod
tuus calculus ponit in die 21. hora 5. poſt me-
diam noctem, hoc eſt, poſt mediam noct.
quæ diem 20. inſequitur, nemo negabit:
quamuis in aliquibus annis minoribus, præ-
ſertim anno 9103. à te prolato aliquot diebus 1903
vltra diem 21. reperiatur. Sed hoc non im-
pedit æquationem Calendarij Gregoriani,
cum iterum ad diem 21. ſponte ſua redeat in
annis ſequentibus. Accuſanda eſt in hoc
negotio tabularum inconſtantia, atque in-
certitudo: quæ me coëgit aſſerere, æquino-
ctium vernum ante annum 20005. num-
quam vltra diem 23. Martij accidere poſſe;
quandoquidem tunc hæret adhuc circa
 diem

diem 21. Et quis crederet, in aliquibus minorib. annis illud vltra 23. & 24. & eò amplius prolapſurum, & rurſus verſus diem 21. appropinquaturum, niſi calculus id oſtenderet? Coniectura profectò ſatis probabili adduci quilibet potuiſſet, vt exiſtimaret, illud non tam procul à die 21. poſſe recedere ante annum 20005. quod mihi quoq; per imprudentiam contigiſſe, ingenuè fateor: propterea quòd non omnium præcedentium annorum æquinoctia ſupputaueram.

12. Qvod deinde me arguis, quòd dixerim, æquinoctium medium præcedere, aut ſequi tanto tempore, qnantum ſatis eſt, vt Sol motu ſuo vero arcum æquationis præceſſionis æquinoctiorum percurrat: vide ne tu hallucineris. Habeo enim pro mea ſententia Eraſmum Reinholdum, & Ioſephum Moletium cum alijs Aſtronomis eruditis. Rationes autem tuæ, quibus eam oppugnas, nullius omnino momenti ſunt, ſicut nec tua ſolutio meæ obiectionis. quod beneuoli Lectoris iudicio relinquo. Neque enim alias ſimul fierēt æquinoctium verum ac medium, quando proſthaphæreſis æquinoctiorum nulla eſt. quod omnibus Aſtronomis repugnat. Eadem fermè ratione non rectè me reprehendis, quòd ſcripſerim, æquationem Solis nũquam duos gradus continere. Conſidera, oro te, tabulas Prutenicas aliquantò at-

ttentius: Et si æquationem orbis vnquam
continere duos gradus deprehenderis, li-
benter dabo manus. Sed nunquam hoc in-
uenies: licet aliquandò æquatio orbis per
partem proportionalem correcta duos gra-
dus superet: quod contra nos nihil facit, quia
de æquatione Solis, quæ in tabula reperitur,
locuti sumus: quemadmodum etiam maxi-
ma æquatio præcessionis æquinoctiorum in
ijsdem tabulis ponitur Gr. 1. Min. 10. Sec.
22. Ter. 30. quicquid sit de eius correctio-
ne.

3. DENIQVE quòd putas me falli, cum
doceo, nouilunia peractis annis 312½. vno die
sedes suas in Calendario anteuertere, & non
elapsis annis 304. egregiè tu ipse falleris, non
ego, vt nuper in Responsione ad conuicia,
& calnmnias Iosephi Scaligeri in Calenda-
rium Gregorianum Moguntiæ impressa, à
pag. 13. vsque ad pag. 22. pluribus verbis
comprobaui. Nam si mensis Lunaris com-
plectitur dies 29. Hor. 12. Min. 44. Sec. 3.
Ter. 10. Quart. 48. vt volunt tabulæ Prute-
nicæ; Lunares menses 235. conficient dies
6939. Hor. 16. Min. 32. Sec. 27. Ter. 18.
Quart. 0. Cum ergo anni 19. Solares con-
stent diebus 6939. Hor. 18. deficient 235.
menses Lunares à 19. annis Solaribus Hor. 1.
Min. 27. Sec. 32. Ter. 42. Atque hoc spa-
tio temporis anticipat Luna sedes suas in 19.

annis. Vbi etiam neſcio, quid tibi in mentem venerit, vt diceres, in alijs annis Iulianis, qui per auctionem 76. annorum non ſurgunt, licet idem aureus numerus currat, anticipationem Nouiluniorum notari non poſſe: cum tamen hic notauerim anticipationem in 19. annis. Hinc ritè ſubducto calculo, Luna in annis 312½. anteuertet ſedes ſuas. Hor. 23. Min. 59. Sec. 53. Ter. 5. quæ à die integro deficiunt ſolum Hor. 0. Min. 0. Sec. 6. Tert. 55. duntaxat.

Posita eadem magnitudine menſis Lunaris dierum 29. Hor. 12. Min. 44. Sec. 3. Ter. 10. Quart. 48. ſecundum eaſdem tabulas Prutenicas: & ſubducto eodem calculo, deprehendes, Lunam in annis 304. anticipare ſedes ſuas horas tantummodo 23. Min. 20. Sec. 43. Ter. 12. quæ à die integro, id eſt, ab horis 24. deficiunt Hor. 0. Min. 39. Sec. 16. Ter. 48. quæ vt anticipentur, requiruntur adhuc anni 8. & eò amplius. Nonne vides, Germanne, Lunam verius anticipare vnum diem in annis 312½. quàm in annis 304? Lege, quæſo, reſponſionem meam ſupra dictam. Ibi enim intelliges etiam cauſam, cur Hipparchus, quem turba Computiſtarum ſequitur, aſſeruerit, anticipationem vnius diei fieri in 304. annis. Quin etiam cognoſces, Nouilunia non poſſe anticipare vnum diem in annis 304. niſi ponas ea in vna enneade-

neadecateride anticipare hor. 1½. quod fal-
ſum eſſe ſupra diximus.

ATQVE hactenus ſatisfactum eſſe cre-
do inſignibus illis erroribus, quos mihi affin-
xiſti: nullos enim eſſe oſtendi. Nam quod
5. illa Plenilunia Paſchalia, quę cap. 8. re-
cenſes, præueniant non nihil æquinoctium
verum, error cenſendus non eſt, cum Eccle-
ſia verum æquinoctium non obſeruet: ſatis
eſt quod illa Plenilunia diem 21. Martij æ-
quinoctio deſtinatum inſequantur. Quod
etiam Lunę xiiij. quas cap. 9. enumeras, plus
æquo Plenilunia Paſchalia anteuertant; id
ex imperfectione cycli prouenit: quem ta-
men defectum plerunque littera Domini-
calis compenſat, vt in Explicatione Calen-
darij diximus.

4. SED examinemus iam doctrinam tuã
in tuo Calendario nouo, vt omnes intelli-
gant, illud non omni labe carere, vt tu præ-
dicas. Principio quæro ex te, quæ inuentio
ſit illa ante cap. 7. in inueſtigatione diei æ-
quinoctij, de numeris horarum lineola no-
tatis. Nonne hæc res anſam præbet typo-
graphis innumerabilium errorum, cum fa-
cile lineolam aliquam omittere poſſint, vel
apponere vbi opus non eſt? Sanè hoc mihi
puerile videtur inuentum. Oportuiſſet te
tradere regulam, qua cognoſceretur, qui-
buſnam numeris apponenda ſit lineola, &

 qui-

quibus non: vt quilibet errata, ſi quæ forte à Typographo commiſſa fuerint, poſſet emẽdare, quod non feciſti: Expende diligenter tabulas noſtri Calendarij, & inuenies ſemper rationem, qua conſtruũtur. Adde, quod contraria illæ lineolæ docent: ita vt per illas reperiatur idem æquinoctium in aliquibus annis contingere in duobus diebus diuerſis, ſi tuum præceptum ſeruetur. Vt enim ex innumeris exemplis vnum proferamus. Anno 1900. æquinoctium in tuo Calendario notatur die 20. hor. 22. Martij. At ſi ſumamus annum 1800. cnm 100. in latere, vt fiant 1900. fiet idem æquinoctium die 19. hor. 22. quia cum hor. 22. notata ſit lineola, accipiẽdus eſt dies vnitate minor, vt præcipis. Videſné, quàm malè ſibi conſentiant tabula illa, & præceptum tuum? Cur non animaduertiſti tam inſignem repugnantiam? Puderet me, ſi ſimile quid in meis regulis inueniretur.

15. EODEM ferè vitio laborat regula tua cap. 15. ad inueniendum aureum numerum æquatum. Cum enim quibuſdam numeris æquationũ affigas punctum, vt videlicet ſumatur tunc aureus numerus æquatus xiiij. pro 14. quis non videt, rem hanc mille periculis eſſe expoſitam: cum facile poſſit omitti punctum, vel apponi, vbi opus non eſt? Quare non docuiſti, quibuſnam numeris, æqua-

æquationis affigendum ſit punctum, & quibus non; vt videlicet ſtudioſus Lector notare poſſet errata, quæ fortaſſe hac in re negligentia Typographi irrepſerint; Nihil profectò de hac incuria excuſationis habere potes. Sed dic nobis, Germanne, cur tibi tantopere placet aureus ille tuus numerus æquatus? Mihi certè non probatur, cum nec ſit aureus numerus, neq; Epacta, ſed numerus caſu, & non arte inter aureos numeros Calendarij inſertus, licet illum ex adiectione alterius numeri ad aureum numerum procrees. Cur non eadem ratione Epactæ Calendarij Gregoriani dici poſſunt aurei numeri æquati? Vt enim tui numeri æquati conflantur ex numeris aureis ordinarijs, & quibuſdam numeris additis: ita quoq; Epactæ componuntur ex eiſdem aureis numeris ordinarijs, & quibuſdam alijs numeris adiectis, vt in Computo Eccleſiaſtico docui. Et quidem longè facilius Epactæ ita componuntur, quam tui aurei numeri æquati; quippe cum certam regulam præſcribere nequiueris, qui nam numerus æquationis in hoc, vel illo centeſimo aſſumi debeat. Atq; hæc fortaſſiis cauſa fuit, cur vltra annum 4900. non progreſſus es. Deinde Epactæ ſerie naturali progrediuntur in Calendario tui autem numeri aurei æquati valdè inordinatè per menſium dies ſaltant. Atq; inter alias ab-

abſurditates aureus tuus numerus æquatus xiiij. harmoniam Nouiluniorum valde perturbat in Martio. Nam in annis, in quibus aureum numerum xiiij. diei 8. Martij adſcriptum aſſumendum doces, Lunatio incipiens die 5. Februarij, quæ terminatur die 7. Martij, continet dies 31. atq; in annis biſſextilibus dies 32. at Lunatio, cuius initium eſt in die 8. Martij, & finis 4. Aprilis, complectitur dies tantummodo 28. quæ omnia naturæ menſium repugnant, cum nullus continere debeat plures dies quàm 30. neque pauciores quam 29. exceptis nonnullis Lunationibus initium habentibus in Februario, & finem in Martio, quæ neceſſario in annis biſſextilibus propter diem intercalarem, conſtant diebus 31. Sed numquam 32. vt in tuo Calendario contingit. Vides ergo, quam malè agatur cum tuis numeris aureis æquatis, cum tantam abſurditatem ac monſtra pariant. Sed ſi rectè conijcio, video te aureum illum numerum xiiij. octauo diei Martij adſcripſiſſe, hanc ſolam ob cauſam, ne videlicet, omnia Paſchata æquati aurei numeri 14. in Aprilem cadant, ſed quædam ex illis in Martio celebrentur: qua tamen in re ſæpenumero contra Decreta Patrum Pleniluniа Paſchalia exhibes in vltimo menſe, hoc eſt, ante diem 21. Martij æquinoctio deputatum, vt in ſequenti tabella perſpicuũ eſt.

Anni

Anni Domini.	Aureus numeri.	Epactæ.	Plenil. Pasch. Cal. Gregoriani. D. H. M.	Mēs.	Aureus numer. æquat. Germā	Plenil. Pasch. Cal. Germanni. D. H. M.	Mēs.
1845.	3	xxiij.	22. 19. 32.	Mar.	xiiij.	20. 19. 32.	Mar.
1864	3	xxiij.	22. 12. 10.	Mar.	xiiij.	20. 12. 10.	Mar.
3230.	1	xxiiij	19. 9. 30.	Apr.	xiiij.	20. 20. 26.	Mar.
3249.	1	xxiiij	19. 2. 1.	Apr.	xiiij.	20. 13. 17.	Mar.
3268.	1	xxiiij	18. 18. 33.	Apr.	xiiij.	20. 15. 49.	Mar.
3287.	1	xxiiij	19. 11. 6.	Apr.	xiiij.	20. 22. 22.	Mar.
3344.	1	xxiiij	19. 12. 43.	Apr.	xiiij.	19. 23. 59.	Mar.
3534.	1	xxij	22. 21. 24.	Mar.	xiiij.	20. 21. 24.	Mar.
3553.	1	xxij	22. 13. 56.	Mar.	xiiij.	20. 13. 56.	Mar.
3572.	1	xxij	22. 6. 28.	Mar.	xiiij.	20. 6. 28.	Mar.
3610.	1	xxiij.	22. 15. 33.	Mar.	xiiij.	20. 15. 33.	Mar.
3629.	1	xxiij.	22. 6. 38.	Mar.	xiiij.	20. 6. 38.	Mar.
3648	1	xxiij.	22. 0. 38.	Mar.	xiiij.	20. 0. 38.	Mar.
3667.	1	xxiij.	22. 17. 11.	Mar.	xiiij.	20. 17. 11.	Mar.
3686.	1	xxiij.	22. 9. 43.	Mar.	xiiij.	20. 9. 43.	Mar.
3800	1	xxj.	24. 11. 58.	Mar.	xiiij.	20. 12. 58.	Mar.
3838.	1	xxj.	23. 22. 3.	Mar.	xiiij.	20. 22. 3.	Mar.
3857.	1	xxj.	23. 16. 45.	Mar.	xiiij.	20. 16. 45.	Mar.
3876.	1	xxj.	23. 7. 8.	Mar.	xiiij.	20. 7. 8.	Mar.
4813.	7	xxiij.	21. 7. 57.	Mar.	xiiij.	20. 7. 57.	Mar.
4832.	7	xxiij.	21. 0. 30.	Mar.	xiiij.	20. 0. 30.	Mar.
4851.	7	xxiij.	21. 17. 2.	Mar.	xiiij.	20. 17. 2.	Mar.
4870	7	xxiij.	21. 9. 35.	Mar.	xiiij.	20. 9. 35.	Mar.
4889	7	xxiij.	21. 2. 7.	Mar.	xiiij.	20. 2. 7.	Mar.
5022.	7	xxij	22. 21. 54.	Mar.	xiiij.	20. 21. 54.	Mar.
5041.	7	xxij	22. 14. 28.	Mar.	xiiij.	20. 14. 28.	Mar.
5060	7	xxij	22. 6. 59.	Mar.	xiiij.	20. 6. 59.	Mar.
5079	7	xxij	22. 23. 31.	Mar.	xiiij.	20. 23. 31.	Mar.
5098	7	xxij	22. 16. 4.	Mar.	xiiij.	20. 16. 4.	Mar.

VIDES

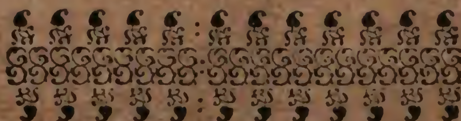
VIDESne, in omnibus iſtis annis Plenilunia Paſchalia Calendarij Gregoriani ſpectare ad primum menſem; cum diem 21. Martij æquinoctio deputatum inſequantur: in tuo vero Calendario pertinere ad vltimum menſem; quippe quæ eumdem diem 21. Martij præcedant? Perperam ergo pro numero aureo æquato 14. depreſſiſti per vnum diem in Martio numerum xiiij. diuerſo charactere notatum; cum omnia Plenilunia aurei numeri æquati 14. ſecundum tuam æquationem æquinoctij veri, Paſchalia ſint in Aprili. Atq; in hos errores aureus tuus numerus æquatus xiiij. te conijcit.

SED inſpice etiam ſequentem tabellam, in qua alios committis errores, propter eandem æquationem tuam veri æquinoctij, exhibendo nimirum Plenilunium Paſchale vel in vltimo menſe, hoc eſt, non poſt æquinoctium Eccleſiaſticum, aut poſt diem 21. Martij, vt par eſt: vel certe in Aprili, vno ſcilicet menſe tardius, quàm in Calendario Gregoriano.

An-

Anni Domini.	Aureus numeri.	Epactæ.	Plenil. Pasch. Cal. Gregoriani. D.H.M.	Mẽs.	Aureus numer. æquat. Germã	Plenil. Pasch. Cal. Germanni. D. H. M.	Mẽs.
1712	3	xxij	21.22.50.	Mar.	3.	20. 22. 50.	Mar.
1723.	14.	xxiij.	21.3. 41.	Mar.	14.	18. 16. 25.	Apr.
1788.	3	xxij	21. 18.0.	Mar.	3.	20.18. 0.	Mar.
1913.	14.	xxij	21. 1. 6.	Mar.	14.	18. 13. 50.	Apr.
1932.	14.	xxij	21.17.38.	Mar.	14.	18.6. 22.	Apr.
1951.	14.	xxij	22.10.51.	Mar.	14.	18. 23. 35.	Apr.
1970	14.	xxij	22. 3. 23.	Mar.	14.	18. 16. 7.	Apr.
1989.	14.	xxij	21.19.16.	Mar.	14.	18. 8. 0.	Apr.
2008	14.	xxij	21.11.48.	Mar.	14.	18.0. 32.	Apr.
2027.	14.	xxij	22. 4. 21.	Mar.	14.	18. 17. 5.	Apr.
2046	14.	xxij	21. 20.53.	Mar.	14.	18. 9. 37.	Apr.
3439.	1	xxiij.	22.10.41.	Mar.	25.	18. 23.25.	Apr.
3507.	12.	xxiij.	21.16. 10.	Mar.	xxv.	18. 4. 54.	Apr.
3526.	12.	xxiij.	21. 8. 42.	Mar.	xxv.	17. 21. 26.	Apr.
3545.	12.	xxiij.	21. 1. 15.	Mar.	xxv.	17. 13.59.	Apr.
3583.	12.	xxiij.	21.10.20.	Mar.	xxv.	17. 23.4.	Apr.
4403	15.	xxiij.	21.16.45.	Mar.	14.	19.5. 29.	Apr.
5155.	7	xxj.	23.17.41.	Mar.	14.	19.6. 25.	Apr.
5459.	7	xx	24.19.20	Mar.	14.	19. 8.4.	Apr.
5516.	7	xx	24.19.58.	Mar.	14.	18. 8. 42.	Apr.
5611.	7	xx	25.6.40.	Mar.	14.	19. 19.24.	Apr.

IN

IN hiſce annis omnibus, duobus exceptis, Plenilunia tua Paſchalia non ſolum in Aprilem cadunt, quæ in Martio contingunt in Calendario Gregoriano: verum etiam quatuor ex illis vltra terminum, quem Patres, & Concilia nobis præſcripſerunt, id eſt, poſt diem 19. Aprilis, excurrunt. Et quidem in anno 4403. vbi littera Dominicalis tibi eſt D. Paſcha celebrandum propo nis die 19. Aprilis ante Plenilunium medium.

SED vt ad tuos aureos numeros æquatos reuertamur, introſpiciamus penitius eorum tabulam cap. 15. libri tui, & expendamus, num arte, & non caſu potius à te conſtructa ſit. Mihi certè non videtur ad normam, ac rationem Lunationum eſſe confecta, immo ei omnino contraria.

Cum

Cum enim Nouilunia, vt vis, anticipent vnum diem in 304. annis, æquanda erat Luna trecẽtesimo quoque anno, quod tu nequaquam præstitisti: quia solum hisce annis 1800. 3100 3400. 3800. 4700. 5000. 5300. eam ęquasti quorum sequens quisque proximè præcedentem non superat 300. annis, sed annus quidẽ 3100. annum 1800. superat 1300. annis: at annus 3800. annũ 3400. annis 400. annus verò 4700. excedit annũ 3800. annis 900. Immò quod magis mirum est, neque habuisti semper rationem centesimorum bissextilium: quorum vtrumq; homine Mathematico indignum est. Verum rem ita se habere, planè percipies ex sequẽti tabula, si prius te docuero, qua ratione Luna trecentesimo quoq; anno æquãda sit, non neglectis centesimis annis bissextilibus:

Dies mẽsis Martij.	Aur. num. æquati in Martio.
1	20
2	9
3	28
4	17
5	6
6	xxv. 25
7	14
8	xiiij. 3
9	22
10	11
11	30
12	19
13	8
14	27
15	16
16	5
17	24
18	13
19	2
20	21
21	10
22	29
23	18
24	7
25	26
26	15
27	4
28	23
29	12
30	1
31	20

vt in explicatione Calendarij fusius docui.

1. Qvando igitur centesimo aliquo anno dies intercalaris omittitur, & Luna æquatione non indiget, fiunt Nouilunia vno die tardius.

2. Qvando verò anno aliquo centesimo dies intercalaris non omittitur, sed Luna indiget æquatione, Nouilunia per vnum diem ascendunt.

Num addēdi secūdum Germannū	Vbi Germānus Lunam æquat.	Centesimi anni.	Vbi fieri debeat æquatio Lunæ.	Numeri addendi secūdum nos.
11	*	1800. B	*	11
0		1900		0
0		2000. B		0
19		2100	*	0
19		2200		19
8		2300		8
27		2400	*	8
27		2500		27
16		2600		16
5		2700	*	16
5		2800		5
24		2900		24
13		3000	*	24
24	*	3100. B		24
13		3200		13
13		3300. B	*	24
24	*	3400. B		24
13		3500		13
13		3600. B	*	24
2		3700		13
13	*	3800. B		13

Num. addédi secūdum Germannū	Vbi Germanus Lunam æquat.	Centesimi anni.	Vbi fieri debeat æquatio Lunæ.	Numeri addendi secūdum nos.
2		3900	*	13
21		4000		2
21		4100		21
10		4200	*	21
29		4300		10
29		4400		29
18		4500	*	29
7		4600		18
18	*	4700. B		18
7		4800	*	18
7		4900. B		18
7	*	5000		7
7		5100. B	*	18
7		5200. B		18
18	*	5300. B		18
7		5400	*	18
7		5500		18
7		5600		7

3. QVANDO deniq; & dies intercalaris omittitur centesimo aliquo anno, & Luna æquatione indiget: vel neque dies intercalaris omittitur, neq; Luna æquatione indiget, Nouilunia neque ascendunt neque descendunt, sed eisdem diebus, quibus antea, contingunt.

HÆC præcepta si obseruentur, facilis erit constructio tabulæ numerorum, qui ad aureos numeros adijciendi sunt, vt conflentur

numeri aurei æquati. In pręcedenti tabula perſpicue apparet, te ſuperiora tria pręcepta non ſemper ſeruaſſe. Signum porrò * illis annis centeſimis, in quibus Luna æquatur, appoſuimus. Item annis centeſimis, qui biſſextiles ſunt, litteram B, in quibus nimirum dies intercalaris non omittitur, aſcriptam habes. Præpoſuimus quoq; huic tabulę menſem Martium cum tuis numeris aureis æquatis.

VERVM docebo te paulò diligentius, quo pacto numeri eruendi ſint pro indagatione aureorum numerorum æquatorum. Quoniam annus 1800. habet 11. apponemus 0. anno 1900. per 1. pręceptum; quia cum hoc anno dies intercalaris omittatur, & Luna æquatione non indigeat, deſcendent Nouilunia: ac propterea, exiſtente aureo numero 1. anno 1805. fuit aureus numerus æquatus 12. & anno 1900. erit 1. vno die infra numerum 12. Quia vero anno 2000. dies intercalaris non omittitur, & Luna æquatione non indiget, retinebimus 0. iuxta 3. pręceptum. Similiter quia anno 2100. & dies intercalaris omittitur, & Luna æquanda eſt, retinebimus rurſus 0. ſecundùm idem 3. pręceptum: vt exiſtente aureo numero 1. æquatus aureus numerus ſit quoq; 1. cũ tamẽ tu habeas numerum 19. addendum aureo numero 1. & æquatum aureum numerum

20.

20. infra 1. ac proinde Nouilunia cogas descendere. Rurſus quia annus 3200. habet numerum 13. & ſequenti centeſimo 3300. dies intercalaris non omittitur, ſed Luna æquatione opus habet, aſcendent Nouilunia, vt vult 2. pręceptum, per vnum diem, ideoque aſſumendus eſt numerus 24. addendus ad aureum numerum 1. cum tu tamen cogas eadem deſcendere, contra Nouiluniorum rationem, quia retines numerum addendum 13. vt facias aureum numerum æquatum xiiij. Aut igitur Nouilunia non anticipant vnum diem in 304. annis; quod nõ concedes, cum ſit contra Hipparchum, & omnes computiſtas; aut certè erraſti in notandis numeris, qui addendi ſunt aureis numeris ordinarijs, vt conficiantur aurei numeri æquati. Ex his non erit difficile intelligere, quanam arte numeri ſecundum nos addendi ſint collecti.

VT autem videas, rectius monſtrari Nouilunia, ſi numeros aureos æquatos indagaſſes, vt proximè tradidimus, perpende 3. exẽpla, quæ ſequuntur. Anno 2109. aureo numero 1. facis æquatum aureum numerum 20. quem nos 1. ſtatuimus. Exhibet autem calculus Nouilunium in Martio die 28. hor. 13. quod tu in diem 31. reijcis: nos autem rectius in diem 30.

ITEM anno 5244. aureo numero 1. tibi

aureus numerus æquatus eſt 8. iuxta diem 13. Martij collocatus: nobis autem numerus aureus æquatus eſt 19. iuxta diem 12. Martij poſitus. Calculus dat Nouilunium die 11. hor. 3. Martij, ad quod propius accedit Nouilunium noſtri aurei numeri æquati, quam tui.

RVRSVS anno 3648. aureo numero 1. cōſtituis aureum numerum æquatum xiiij. iuxta diem 8. Martij: nos vero habemus æquatum aureum numerum 25. iuxta diem 6. Martij. Cum ergo calculus offerat Nouilunium in Martio die 5. hor. 6. clarè perſpicis, huic Nouilunio magis acedere diem 6. quā 8. Et ſanè huius Lunationis plenilunium incidit in diem 20. hor. 1. Martij, ante æquinoctium Eccleſiaſticum. Tuum ergo Paſcha, quod in Martio celebras, ſpectat ad vltimum menſem. Vide ergo, quam malè cum tuo aureo numero xiiij. æquato agatur. Idem experiri licebit in alijs annis centeſimis, in quibus noſtri numeri, per quos æquati aurei numeri conficiuntur, à tuis differunt. Semper enim noſtrorum aureorum numerorum æquatorum Nouilunia propius ad Nouilunia, quę per calculum inueniuntur, quā tuorum, accedunt.

SATISNE igitur mi Germanne, perſpectum nunc habes, Calendarium iſtud tuum, quod tu tantopere iactas, cuius aura vſque adeo